

ΕΠΙΣΗΜΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Για το σχέδιο νόμου «Κύρωση Ευρωπαϊκής σύμβασης για την καταστολή της τρομοκρατίας».

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

1. Με αυτό το σχέδιο νόμου προτείνεται η νομοθετική κύρωση της Ευρωπαϊκής σύμβασης για την καταστολή της τρομοκρατίας που ανοίχθηκε για υπογραφή στις 27 Ιανουαρίου 1977, οπότε την υπέγραψε και η Ελλάδα, αρχίσει δε να ισχύει από 4 Αυγούστου 1978. Μέχρι σήμερα την έχουν κυρώσει όλα σχεδόν τα κράτη—μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης, εκτός από τη Γαλλία, Μάλτα, Ιρλανδία και Ελλάδα.

2. Η σύμβαση αυτή στηρίζεται στο πνεύμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης που υφίσταται μεταξύ των κρατών—μελών του Συμβουλίου της Ευρώπης και στην αναγνώριση από αυτά της υπεροχής του δικαίου της προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, όπως αυτά καθορίζονται στο άρθρο 3 του Κανονισμού του Συμβουλίου της Ευρώπης και στη σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών του 1950, που έχει υπογραφεί από όλα τα κράτη—μέλη. Για το λόγο αυτό, παρά το γεγονός ότι η τρομοκρατία είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα, η σύμβαση περιορίζεται μόνο μεταξύ των κρατών—μελών του Συμβουλίου της Ευρώπης (πρόβλ. και παρ. 45 αυτής της έκθεσης).

3. Σκοπός της σύμβασης είναι η αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση της τρομοκρατίας και μέσο για την επίτευξη ή ενδυνάμωση του θεσμού της έκδοσης με την απαίτηση ορισμένων εγκλημάτων δια των οποίων ασκείται συνήθως η τρομοκρατία και τα οποία, λόγω της φύσεως και του σοβαρού τους χαρακτήρα, τείνουν στην κατάρτιση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την εξαιρέσή τους από τον χαρακτηρισμό ως πολιτικών, για τα οποία δεν επιτρέπεται η έκδοση ή η δικαστική συνδρομή, ζυνάει: συμφωνιών, συνθηκών ή συμβάσεων που ισχύουν μεταξύ των κρατών—μελών του Συμβουλίου της Ευρώπης και οι οποίες τροποποιούνται ή συμπληρώνονται με την παρούσα σύμβαση.

4. Παράλληλα η σύμβαση δίνει τη δυνατότητα στα κράτη που την κυρώνουν να διατηρήσουν επιφύλαξη ως προς ορισμένα ή όλα τα εγκλήματα που απαριθμούνται στο άρθρο 1 εφόσον συνταγματικοί ή άλλοι νομικοί λόγοι εμποδίζουν την εφαρμογή του.

5. Με βάση τα παραπάνω κρίνεται σκόπιμη η κύρωση της σύμβασης (για την καταστολή της τρομοκρατίας) από τη Χώρα μας με την επιφύλαξη που προβλέπει το άρθρο 13 αυτής (άρθρο πρώτο του κυρωτικού νόμου). Η επιφύλαξη αυτή εμπεύεται από το άρθρο 5 παράγραφος 2 εδάφιο γ' του Συντάγματος, γίνεται δε με τρόπο γενικό, αναφέρεται δηλαδή τόσο στους αλλοδαπούς (για τους οποίους άλλωστε είναι περιττή αφού υπάρχει για αυτούς η συνταγματική προστασία) όσο και στους ημεδαπούς, που διώκονται για την υπέρ ελευθερίας δράση τους.

Ειδικότερα στη σύμβαση προβλέπονται τα εξής:

Άρθρο 1.

6. Σ' αυτό το άρθρο απαριθμούνται τα εγκλήματα τα οποία, για τις ανάγκες της έκδοσης, δε θεωρούνται πολιτικά εγκλήματα, συναφή προς πολιτικά ή εμπνεόμενα από πολιτικά κίνητρα.

7. Επομένως, τροποποιούνται οι ισχύουσες συμβάσεις και συμφωνίες όσον αφορά το χαρακτηρισμό της φύσης αυτών των αδικημάτων, και καταργείται η δυνατότητα του Κράτους στο οποίο υποβάλλεται αίτηση έκδοσης να την αρνηθεί επικαλούμενο τον πολιτικό του χαρακτήρα. Πάντως δε δημιουργεί υποχρέωση έκδοσης, καθώς δεν είναι μια σύμβαση έκδοσης αυτή καθ' εαυτή.

8. Η σχετική σύμβαση ή συμφωνία έκδοσης ή άλλη σχετική νομοθεσία εξακολουθεί να αποτελεί τη νομική βάση της έκδοσης.

9. Στο άρθρο αυτό διακηρύσσεται μια τάση που αρχίζει να κερδίζει έδαφος: να εξαίρονται για τις ανάγκες της έκδοσης από το χαρακτηρισμό ως πολιτικά ή συναφή προς πολιτικά ή εμπνεόμενα από πολιτικά κίνητρα, ορισμένα αδικήματα ιδιαίτερα απεχθή.

Η τάση αυτή ήρθε ήδη εκδηλωθεί στο άρθρο 3 παρ. 3 της Ευρωπαϊκής σύμβασης έκδοσης (1), στο άρθρο 1 του πρώτου πρωτοκόλλου της ίδιας σύμβασης (2) καθώς και στο άρθρο VII της σύμβασης του Ο.Η.Ε. για την πρόληψη και καταστολή του εγκλήματος της γενοκτονίας (3).

10. Τα εγκλήματα των περιπτώσεων α—ε είναι απλά αναφορά στον τίτλο της Σύμβασης της Χάγης (1970) (4) και της Σύμβασης του Μόντρεαλ (1971) (5) στη δε περίπτωση γ' απαριθμούνται τα περισσότερα εγκλήματα που περιλαμβάνονται στη Σύμβαση της Ν. Υόρκης του 1973 (6) για την πρόληψη και καταστολή των εγκλημάτων εναντίον των διεθνώς προστατευόμενων προσώπων.

11. Τα εγκλήματα των περιπτώσεων δ' και ε' απαριθμούνται ειδικά λόγω της σοβαρότητάς τους και για να καλυφθεί η περίπτωση κρατών, στη νομοθεσία των οποίων δεν προβλέπεται ειδικά το αδίκημα της απαγωγής ή της παράνομης κατακράτησης, καθώς και το αδίκημα της χρήσης βουτών ακόμη και στην περίπτωση που η χρήση αυτή απλώς συνιστά κίνδυνο προσώπων χωρίς να απαιτείται ο τραυματισμός τους.

12. Η απόπειρα, η συνδρομή και η συναιτωρορία στα ανωτέρω αδικήματα (παρ. στ') εμφανίζονται επίσης στις Συμβάσεις της Χάγης (1970) του Μόντρεαλ (1971) και της Ν. Υόρκης (1973).

Άρθρο 2.

13. Η παρ. 1 αυτού του άρθρου δίνει τη δυνατότητα στα συμβαλλόμενα μέρη να μη θεωρούν ως πολιτικά ορισμένα σοβαρά αδικήματα, τα οποία δεν περιλαμβάνονται στον υποχρεωτικό κανόνα του άρθρου 1 και συνιστούν μια πράξη βίας στρέβουσα: δε κατά της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας ή της ελευθερίας ενός προσώπου. Η έκφραση «πράξη βίας» εμπεύεται από το άρθρο 4 της Σύμβασης της Χάγης (1970).

14. Η παρ. 2 εφαρμόζεται όταν από την ανωτέρω πράξη προκαλείται απεικός κίνδυνος απόρων π.χ. εξ αιτίας έκρηξης σε ατομικό εργοστάσιο ή σ' ένα λιμάνι.

15. Η δυναμική εφαρμογή του άρθρου 2 δίνει τρεις δυνατότητες στο κράτος, στο οποίο απευθύνεται μια αίτηση έκδοσης:

α) Μπορεί να μη θεωρήσει το έγκλημα ως πολιτικό και να εκδώσει το πρόσωπο του οποίου έχει ζητηθεί η έκδοση.

β) Μπορεί να μη θεωρήσει το έγκλημα ως πολιτικό, αλλά να αρνηθεί την έκδοση για άλλο λόγο και τέλος

γ) μπορεί να θεωρήσει το έγκλημα ως πολιτικό, αλλά να αρνηθεί την έκδοση.

16. Είναι αυτονόητο ότι το κράτος μπορεί πάντοτε ν' αποφανθεί για το ζήτημα της έκδοσης, χωρίς να λάβει θέση στο ερώτημα αν πληρούνται ή όχι οι όροι του άρθρου 2.

Άρθρο 3.

17. Αυτό το άρθρο αναφέρεται στην επίδραση της σύμβασης στις συμβάσεις και συμφωνίες έκδοσης που ισχύουν μεταξύ των κρατών—μελών.

(1) Ν.4165/61

(2) Δεν έχει κυρωθεί από τη χώρα μας

(3) Ν.Δ.3091/1954

(4) Ν.Δ.1352/1973

(5) Ν.Δ.174/73

(6) Ν.1368/83

16. Το άρθρο 3 ηγήα τροποποιεί το άρθρο 3 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής σύμβασης έκδοσης. Αναφορικά με τα κράτη που είναι μέλη και στην παρούσα σύμβαση και στην Ευρωπαϊκή σύμβαση έκδοσης, το άρθρο 3 παρ. 1 της δεύτερης τροποποιείται κατά το μέτρο κατά το οποίο είναι ασυμβατή με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την πρώτη. Το αυτό ισχύει για τις αντίστοιχες διατάξεις που περιλαμβάνονται σε συνθήκες και διμερείς συμφωνίες που ισχύουν μεταξύ των κρατών —μερών αυτής της σύμβασης.

Άρθρο 4.

19. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι όλα τα αδικήματα που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2 περιλαμβάνονται αυτοδικαίως μεταξύ των αδικημάτων για τα οποία προβλέπεται έκδοση σε όλες τις συμφωνίες ή συμβάσεις έκδοσης που ισχύουν μεταξύ των συμβαλλομένων κρατών στην περίπτωση βέβαια που αυτό δεν προβλέπεται ήδη από τις τελευταίες.

Άρθρο 5.

20. Το άρθρο αυτό αποβλέπει στην προστασία του παραδοσιακού δικαιώματος του ατύλου. Καθώς με όλα τα κράτη που είναι μέλη, τα Συμβούλια της Ευρώπης έχουν κηρύξει την Ευρωπαϊκή σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, είναι αναμφισβήτητο ότι δεν υπάρχει περίπτωση κάποιος να διωχθεί ή να τιμωρηθεί ή να γίνει αντικείμενο θύψωσης λόγω της φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, ή για τα πολιτικά του φρονήματα.

Παρά ταύτα θεωρήθηκε δίκαιο, όπως ακριβώς και στο άρθρο 3 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής σύμβασης έκδοσης, να περιληφθεί αυτή η παραδοσιακή φράση και στην παρούσα σύμβαση.

21. Εφαρμόζεται μάλιστα και στις περιπτώσεις όπου το Κράτος στο οποίο απευθύνεται η αίτηση έχει σοβαρούς λόγους να πιστεύει ότι θα χειρτερεύσει η θέση του προσώπου του οποίου ζητείται η έκδοση, για τους ανωτέρω λόγους. Τέλος εφαρμόζεται, όταν το πρόσωπο αυτό κινδυνεύει να μην τύχει του δικαιώματος υπερασπίσεως, όπως αυτό καθορίζεται στην Ευρωπαϊκή σύμβαση για τα δικαιώματα του ανθρώπου.

22. Εδώ είναι αυτονόητο, ότι το κράτος που εφαρμόζει αυτό το άρθρο θα πρέπει να αιτιολογήσει την άρνησή του (όμοια διάταξη στο άρθρο 18 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής σύμβασης έκδοσης).

23. Σε περίπτωση που απορρίπτεται η αίτηση έκδοσης, τότε έχει εφαρμογή το άρθρο 7. Το κράτος που αρνείται θα πρέπει να ασκήσει αυτό την ποινική δίωξη.

Άρθρο 6.

24. Η παρ. 1 του άρθρου 6 αφορά στην υποχρέωση των συμβαλλομένων κρατών να εγκαθιδρύσουν την ποινική τους δικαιοδοσία για τη δίωξη των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 1.

25. Αυτή η δικαιοδοσία εφαρμόζεται εντός στις εξής περιπτώσεις:

— Όταν ο φερόμενος ως δράστης βρίσκεται στο κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση.

— Όταν το κράτος δεν τον εκδίδει, αν και έχει λάβει αίτηση έκδοσης από άλλο συμβαλλόμενο κράτος, (του οποίου η δικαιοδοσία για τη δίωξη στηρίζεται σε κανόνα αρμοδιότητας που επίσης στηρίζεται στη νομοθεσία του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση).

26. Για την εκπλήρωση της 6' προϋπόθεσης πρέπει να υπάρχει αντιστοιχία μεταξύ των κανόνων δικαιοδοσίας που εφαρμόζονται στο κράτος που ζητά την έκδοση και στο κράτος από το οποίο ζητείται αυτή.

27. Το σημαντικότερο αποτέλεσμα αυτού του περιορισμού φαίνεται με την ευκαιρία της ύπαρξης διαφοράς ως προς το κριτήριο βάσει του οποίου καθορίζονται στα διάφορα κράτη, τα τοπικά όρια ισχύος των ποινικών νόμων. Έτσι σε άλλα

κράτη τα ποινικά δικαστήρια είναι αρμόδια για τη δίωξη εγκλημάτων που διαπραχθήκαν από τους υπηκόους τους ανεξαρτήτως από τον τόπο τέλεσής του εγκλήματος και σε άλλα η ποινική δικαιοδοσία των δικαστηρίων τους στηρίζεται γενικά στην αρχή της εδαφικότητας. Έτσι στην περίπτωση που υπάρχει άρνηση ικανοποίησης ενός αιτήματος έκδοσης που έχει υποβληθεί από ένα κράτος που επιθυμεί να δικάσει κάποιον που υπάγεται στη δικαιοδοσία του για αδίκημα που τελέσθηκε εκτός της επικρατείας του, η υποχρέωση του άρθρου 6 δεν παρεμβαίνει παρά μόνο αν η νομοθεσία του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, προβλέπει όμοια, βάσει εσωτερικού κανόνα δικαιοδοσίας, την εκδίκαση από τα δικαστήριά του των υπαγόμενων στη δικαιοδοσία του προσώπων για αδικήματα που τελέσθηκαν έξω από την επικρατεία του.

28. Με βάση τα παραπάνω, τέθηκε άρθρο δεύτερο στον κυρωτικό νόμο, που προβλέπει την εφαρμογή των Ελληνικών ποινικών νόμων για κάθε έγκλημα που προβλέπεται στο άρθρο 1 υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 6, ώστε να εκπληρωθεί η υποχρέωση που καθιερώνει η παρ. 1 αυτού του άρθρου εγκαθίδρυσης δικαιοδοσίας για τα αδικήματα αυτά, για τα οποία δεν προβλέπεται από την εσωτερική μας νομοθεσία η δίωξη.

29. Η παρ. 2 τονίζει ότι δεν αποκλείεται από τη σύμβαση η άσκηση οποιασδήποτε ποινικής δικαιοδοσίας που προβλέπεται από την εσωτερική νομοθεσία των κρατών—μελών.

30. Σε περίπτωση άρνησης έκδοσης για έγκλημα προβλεπόμενο στο άρθρο 2 της σύμβασης το κράτος που την αρνείται: δεν υποχρεούται, αλλά και δεν κωλύεται να πάρει τ' αναγκαία μέτρα, σύμφωνα με την παρ. 1 αυτού του άρθρου και του άρθρου 7, για τη δίωξη των δραστών αυτών των εγκλημάτων.

Άρθρο 7.

31. Αυτό το άρθρο συμπληρώνει την παρ. 1 του προηγούμενου άρθρου καθιερώνοντας, για τα εγκλήματα που αναφέρονται στο άρθρο 1, την αρχή AUT DEDERE AUT JUDICARE.

32. Οι προϋποθέσεις που προβλέπονται στην παρ. 1 του άρθρου 6 ισχύουν αναλόγως και για την εφαρμογή αυτού του άρθρου.

Επομένως, ο φερόμενος ως δράστης εγκλήματος από τα αναφερόμενα στο άρθρο 1, πρέπει να έχει βρεθεί στο έδαφος του κράτους, από το οποίο ζητείται η έκδοση και αυτό το κράτος πρέπει να έχει λάβει αίτηση έκδοσης από συμβαλλόμενο κράτος, του οποίου η δικαιοδοσία στηρίζεται σε κανόνα δικαιοδοσίας που επίσης υπάρχει στη δική του νομοθεσία.

Άρθρο 8.

33. Με το άρθρο αυτό καθιερώνεται η υποχρέωση παροχής της κατά το δυνατόν ευρύτερης δικαστικής συνδρομής για ποινικές υποθέσεις αναφορικά με τα εγκλήματα που προβλέπονται στα άρθρα 1 και 2.

34. Η παρ. 1 αυτού του άρθρου εμπνέεται από το άρθρο 1 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής σύμβασης δικαστικής συνδρομής για ποινικά θέματα.

Η δικαστική συνδρομή που καθιερώνεται σ' αυτό το άρθρο διέπεται από την εσωτερική νομοθεσία του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση (6' φράση), αλλά δεν πρέπει ν' απορριφθεί από μόνο το γεγονός ότι αφορά πολιτικό έγκλημα (7' φράση) με την έννοια που αυτό αναφέρεται στο άρθρο 1 (πρβλ. § 5—11 της έκδοσης).

35. Η παρ. 3 αφορά στην επίδραση της σύμβασης στις ισχύουσες συνθήκες ή συμφωνίες για δικαστική συνδρομή σε ποινικά θέματα και επαναλαμβάνει τους κανόνες που καθιερώνει το άρθρο 3 (πρβλ. παρ. 17—18 της έκδοσης). Κυρίως δε τροποποιεί το άρθρο 2α της Ευρωπαϊκής σύμβασης δικαστικής συνδρομής κατά το μέτρο που αυτό επιτρέπει την άρ-

νηρη δικαστικής συνδρομής, εφόσον το αίτημα αναφέρεται σε εγκλήματα τα οποία τα μέρη θεωρούν ως πολιτικά ή ως συναφή προς πολιτικά.

Συνεπώς τα κράτη — μέρη αυτής της σύμβασης θα επικαλούνται αυτές τις διατάξεις καθώς και άλλους διμερών συνθηκών που ισχύουν μεταξύ τους προκειμένου να αρνηθούν τη συνδρομή για κάποιον από τα εγκλήματα των άρθρων 1 και 2.

Άρθρο 9.

36. Αυτό το άρθρο αναθέτει την παρακολούθηση, εκτέλεση της σύμβασης στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή για ποινικά προβλήματα του Συμβουλίου της Ευρώπης. Τέτοιου είδους αρμοδιότητες έχει αυτή η Επιτροπή δύναμη και άλλων Ευρωπαϊκών συμβάσεων (1).

Καθιερώνεται επίσης υποχρέωση υποβολής αναφορών (1) σ' αυτή, ώστε να είναι ενήμερη των δυσκολιών στην ερμηνεία και την εφαρμογή της σύμβασης για να διευκολύνει τους ολιγοπύλους δικαστικούς και να προτείνει τις αναγκαίες τροποποιήσεις της σύμβασης.

Άρθρο 10.

37. Αυτό το άρθρο καθιερώνει το θεσμο της διαιτησίας για τις υποθέσεις που δε διευθετήθηκαν ριζικά από την επιτροπή του άρθρ. 9 σύμφωνα με την παρ. 2 του ίδιου άρθρου.

38. Οι διατάξεις αυτού του άρθρου προβλέπουν την ίδρυση ενός διαιτητικού δικαστηρίου στο πρότυπο αυτού που προβλέπεται στο άρθρο 47 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής σύμβασης για την προστασία των ζώων κατά τη διεθνή μεταφορά (1968), όπου και καθιερώθηκε για πρώτη φορά σύστημα διαιτησίας.

Άρθρα 11—16.

39. Τα άρθρα αυτά αποτελούν ακριτελεύτιες διατάξεις, τυπικές κατά το μεγαλύτερο μέρος σε όλες τις συμβάσεις και τα σύμφωνα όπως έγιναν δεκτές από το Συμβούλιο των Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης (113η σύνοδος).

Το μεγαλύτερο μέρος του δεν έχει ανάγκη ειδικών σχολίων, αλλά τα επόμενα σημεία χρειάζονται ορισμένες διευκρινίσεις.

40. Η παρ. 1 του αρ. 13 επιτρέπει στα συμβαλλόμενα μέρη να επιφυλαχθούν ως προς την εφαρμογή του άρθρου 1. Η σύμβαση αναγνωρίζει ότι πιθανόν να υπάρχουν νομοθετικές ή συνταγματικές δυσκολίες σε κάποιο κράτος που το εμποδίζει να δεχτεί όλες τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την εφαρμογή του άρθρου 1.

41. Το έγκλημα ή τα εγκλήματα στα οποία θα εφαρμόζεται η επιφύλαξη θα πρέπει να δηλώνονται ρητά στη δήλωση.

42. Στην περίπτωση που ένα κράτος, κάνοντας χρήση επιφύλαξης που έχει διατυπώσει σύμφωνα με την παρ. 1 κ...

(1) Άρθρ. 28 της σύμβασης για την πρόληψη των ολικών παραβάσεων.

Άρθρ. 65 της σύμβασης για τη διεθνή ισχύ των καταδικαστικών αποφάσεων.

Άρθρ. 14 της σύμβασης για τη μεταβίβαση των ποινικών διαδικασιών.

Άρθρ. 7 του προθέτου πρωτοκόλλου στην Ευρωπαϊκή σύμβαση έκδοσης.

(1) Γραμμεία που δίνεται στη λέξη παρακολούθηση στην ελληνική έκδοση του Συμβουλίου της Ευρώπης, σελ. 10.

του του άρθρου, αρνείται την έκδοση, τότε εφαρμόζονται τα άρθρα 6 και 7.

43. Η παρ. 3 αυτού του άρθρου καθιερώνει τον κανόνα της αμοιβαιότητας που ήδη προβλέπεται στο άρθρο 26 παρ. 3 της Ευρωπαϊκής σύμβασης έκδοσης.

44. Το άρθρο 14 επιτρέπει σε κάθε συμβαλλόμενο κράτος, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να καταγγείλει τη σύμβαση. Η ευχέρεια αυτή, που δε συναντάται συχνά σε Ευρωπαϊκές συμβάσεις, που συνάπτονται στα πλαίσια του Συμβουλίου της Ευρώπης, εφαρμόζεται κυρίως στις εξαιρετικές περιπτώσεις που σ' ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος επιτείνεται καταργητή του δημοκρατικού του πολιτεύματος, όπως αυτό καθορίζεται στην Ευρωπαϊκή σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (σχετ. και παρ. 2 αυτής της έκδοσης).

45. Το άρθρο 15 εξασφαλίζει τη δεσμιότητα ότι μόνο τα κράτη-μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης μπορούν να είναι μέρη αυτής της σύμβασης και είναι απόρρητα του κλειστού χαρακτήρα της σύμβασης.

46. Το άρθρο 16 αφορά τις γνωστοποιήσεις και λοιπές ανακοινώσεις που γίνονται από το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης σύμφωνα με το άρθρο 77 της Σύμβασης της Βιέννης (1969) για το δικαίωμα των συμβάσεων που κερδήθηκε από τη Χώρα μας (Ν.Δ. 402/1974 ΦΕΚ 141/23.5.1974) και ισχύει από 27.1.1980.

47. Ενόψει των παραπάνω σας υποβάλλουμε το παρόν σχέδιο νόμου, προκειμένου να ψηφιστεί από τη Βουλή, έχοντας πεισθεί ότι η ψήφισή του αποτελεί πράξη που δικαιώνει τη δημοκρατική μας παράδοση, που συνίσταται στο σεβασμό των ανθρώπινων δικαιωμάτων, όπως αυτά καθορίζονται στο άρθρο 17 της Ευρωπαϊκής σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, και προσούν όχι μόνο το σεβασμό των ανθρώπων που κατηγορούνται ή καταδικάζονται για πράξεις έλας, αλλά και αυτόν που κινδυνεύουν ή εκτίθενται στον κίνδυνο να είναι θύματα αυτών των πράξεων.

Αθήνα, 17 Οκτωβρίου 1986

Ο: Υπουργός

Εξωτερικών
Κ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

Δικαιοσύνης
ΑΠ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ
Δημόσιας Τάξης
ΑΝΤ. ΔΡΟΣΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

Κύρωση Ευρωπαϊκής σύμβασης για την καταστολή της τρομοκρατίας.

Άρθρο πρώτο.

Κυρώνεται και έχει την ισχύ που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την καταστολή της τρομοκρατίας που υπογράφηκε στο Στοκχόλμ στις 27 Ιανουαρίου 1977 με την επιφύλαξη ότι η Ελλάδα δηλώνει κατά εφαρμογή του άρθρου 13 της Ευρωπαϊκής σύμβασης για την καταστολή της τρομοκρατίας ότι επιφυλαχθεί του δικαιώματος, υπό τους όρους της παρ. 1 αυτού του άρθρου, να κτηρήσει την έκδοση για κάθε έγκλημα από τα απαριθμούμενα στο άρθρο 1 της σύμβασης αυτής, εφόσον ο ορισμένος ως δράστης διώκεται για την υπέρ της ελευθερίας δράση του.

Το κείμενο της σύμβασης σε πρωτότυπο στη γαλλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική έχει ως εξής: